

N:o 168.

Af herr **A. Göransson**, om ändrad lydelse af 60 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891.

Vid nya väglagens antagande år 1891 höjde sig redan då flera röster inom riksdagen mot de många oegentligheter, bristfälligheter och otydligheter, hvarmed nämnda lag vore behäftad, och man förutsade, att anspråk på ändringar och rättelser snart skulle komma att låta höra sig. Dessa förutsägelser hafva nu äfven bekräftat sig genom de många förslag till ändringar i väglagen, som inkommit till Riksdagen. Bäst hade nog varit, om man vid lagens antagande kunnat få den mera fullständig och tydlig på en gång, men då vägfrågan allt för länge stått på dagordningen, utan att man kunnat enas om något sätt för dess lösning, var man trött vid densamma och tog hvad som kunde fås, under förhoppning att sedermera lättare kunna komplettera det som fattades. Under sådan förutsättning vågar jag äfven framkomma med förslag till ändring i den jämförelsevis nya väglagen och tror mig dervid hafva funnit en oegentlighet i sextionde paragrafens stadgande, att statsbidraget skall på lämpligt sätt tillhandahållas dem, som bestrida vägunderhållet in natura, och detta af följande skäl: I den ort jag tillhör har hemmansklyfning och jordstyckning försiggått till ganska stor utsträckning, hvadan en hel mängd mycket små in natura vägglotts underhållare finnas, och jag antager, att förhållandet är likadant å flera orter i vårt land. Vid tillämpning af nyssnämnda stadgande har det därför visat sig medföra både kostnader och besvär att få detta statsbidrag utdeladt till hvarje väghållare, hvilket ofta belöper sig till blott några

öre. Det skulle därför blifva både enklare och billigare förvaltning, om statsbidraget, i stället för att utdelas till väghållarne, öfverlemnades till vägkassan, och *hela* uppskattade kostnaden för underhåll af all indelad väg inom distriktet fördelades på de till vägunderhåll in natura förpligtade vägfyrkar, hvarefter det belopp, som enligt sådan fördelning på hvarje in natura vägfyrk belöpte, såsom vägskatt påfördes hvarje annan vägfyrk.

Om ett sådant förfaringssätt icke skulle anses lämpligt för alla väghållningsdistrikt, borde det åtminstone vara tillåtet för de distrikt, som önskade detsamma, och således valfrihet medgifvas.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt tager jag mig friheten föreslå,

det Riksdagen beslutar, att 60 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891 må erhålla följande ändrade lydelse:

60 §.

Utaf den för vägunderhåll in natura uppskattade kostnad lemnas en tiondedel af statsmedel, hvilket bidrag utbetalas till vederbörande vägstyrelse och ingår till vägkassan.

Den af särskilda nämnden uppskattade kostnad för underhåll af all indelad väg inom distriktet skall fördelas på de enligt 7 § till vägunderhåll in natura förpligtade vägfyrkar, hvarefter o. s. v. lika med nuvarande lydelse.

Eller ock alternativt,

60 §.

Utaf den för vägunderhåll in natura uppskattade kostnad lemnas en tiondedel af statsmedel, hvilket bidrag utbetalas till vederbörande vägstyrelse för att, såvida väghållningsskyldige icke beslutat att bidraget skall ingå till vägkassan, på lämpligt sätt tillhandahållas dem, som berörda vägunderhåll bestrida.

Den af — — — — —
 — — — — — enhvar af dem.

I det fall, att de väghållningsskyldige enligt första punkten af denna paragraf beslutat, att statsbidraget skall ingå till väggkassan, fördelas *hela* uppskattningskostnaden för underhåll af all indelad väg inom distriktet på de enligt 7 § till vägunderhåll in natura förpligtade vägfyrkar, hvarefter det belopp, som enligt denna fördelning på hvarje sådan fyrk belöper, såsom vägs katt påföres hvarje annan vägfyrk.

Vid omröstning beräknas röstvärdet efter hvad i 58 § derom finnes stadgadt.

Om remiss till lagutskottet anhålles, samt att utskottet vidtager nödiga redaktionsförändringar.

Stockholm den 28 januari 1896.

A. Göransson.

I motionens syfte instämmer

And. Olsson,
i Mårdäng.